РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

21 юли 2011 година *

По дело C-194/09 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 29 май 2009 г.,

Alcoa Trasformazioni Srl, установено в Portoscuso (Италия), за което се явяват адв. M. Siragusa, avvocato, адв. T. Müller-Ibold и адв. T. Graf, Rechtsanwälte, както и адв. F. Salerno, avocat,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Европейска комисия, за която се явява г-н N. Khan, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

* Език на производството: английски.

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н J. N. Cunha Rodrigues, председател на състав, г-н A. Rosas, г-н U. Lõhmus, г-н A. Ó Caoimh и г-жа P. Lindh (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н N. Jääskinen,
секретар: г-жа C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 24 юни 2010 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 23 септември 2010 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Със своята жалба Alcoa Trasformazioni Srl (наричано по-нататък „Alcoa“) иска отмяната на Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 25 март 2009 г. по дело Alcoa Trasformazioni/Комисия (T-332/06, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което посоченият съд отхвърля жалбата му за частична отмяна на Решение 2006/C 214/03 на Комисията, съобщено на Италианската република с писмо от 19 юли 2006 г., с което се открива процедурата, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, относно държавна помощ C 36/06 (ex NN 38/06) — Преференциална тарифа за електроенергия, предоставена на някои енергоемки промишлени отрасли в Италия (ОВ C 214, стр. 5,

наричано по-нататък „спорното решение“), в частта, която се отнася до тарифите за доставяне на електроенергия, приложими към заводите за алуминий, собственост на Alcoa.

Правна уредба

2 Член 1 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88] от Договора за ЕО (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41), озаглавен „Определения“, предвижда:

„За целите на настоящия регламент:

а) „помощ“ означава всяка мярка, изпълняваща всички критерии, определени в член [87], параграф 1 [ЕО];

б) „съществуваща помощ“ означава:

i) […] всяка помощ, която съществува в съответната държава членка преди влизането в сила на Договора, т.е. схеми за помощ и индивидуална помощ, които са били въведени в действие преди и продължават да се прилагат след влизането в сила на Договора;

ii) разрешена помощ, т.е. схеми за помощ и индивидуална помощ, които са били разрешени от Комисията или от Съвета;

[…]

v) помощ, която се счита за съществуваща помощ, поради това че може да се установи, че в момента на въвеждането ѝ в действие не е представлявала помощ и впоследствие е станала помощ поради еволюцията на общия пазар и без да е била изменяна от държавата членка. Когато определени мерки са станали помощ след либерализирането на дадена дейност от правото на Общността, такива мерки не се считат за съществуваща помощ след датата, определена за либерализиране;

в) „нова помощ“ означава всяка помощ, т.е. схеми за помощ и индивидуална помощ, които не са съществуваща помощ, включително измененията на съществуваща помощ;

[…]

е) „неправомерна помощ“ означава нова помощ, която е въведена в действие в нарушение на член [88], параграф 3 [ЕО];

[…]“

3 Съгласно член 2, параграф 1 от Регламент № 659/1999 „за всички планове за предоставяне на нова помощ трябва да бъде отправено уведомление до Комисията в подходящ срок от съответните държави членки“. Член 3 от този регламент гласи, че нова помощ „не се въвежда в действие, преди Комисията да вземе или да се счита, че е взела решение за разрешаването на такава помощ“.

4 Член 4, параграфи 1—4 от посочения регламент предвижда:

„1. Комисията разглежда уведомлението веднага след получаването му. Без да се засяга член 8, Комисията взема решение съгласно параграфи 2, 3 или 4.

2. Когато Комисията след предварително разглеждане установи, че мярката, за която е уведомена, не представлява помощ, тя отбелязва тази констатация посредством решение.

3. Когато Комисията след предварително разглеждане констатира, че никакви съмнения не са се породили по отношение на съвместимостта с общия пазар на мярката, за която е отправено уведомление, доколкото попада в рамките на приложното поле на член [87], параграф 1 [ЕО], тя решава, че мярката е съвместима с общия пазар. Решението уточнява кое изключение съгласно Договора е било приложено.

4. Когато Комисията след предварителното разглеждане констатира, че са се породили съмнения по отношение на съвместимостта с общия пазар на мярката, за която е отправено уведомление, тя решава да започне производството по член [88], параграф 2 [ЕО] (наричано по-нататък решение за започване на официална процедура по разследване“).

5 Член 6, параграф 1 от същия регламент гласи:

„Решението за започване на официална процедура по разследване обобщава релевантните фактически и правни въпроси, включва предварителна оценка от страна на Комисията за характера на помощта по предложената мярка и излага съмненията по отношение на съвместимостта ѝ с [о]бщия пазар. Решението призовава съответната държава членка и другите заинтересовани страни да представят [становища] в рамките на предписан срок, който обикновено не надхвърля един месец. При надлежно обосновани случаи Комисията може да удължи предписания срок“.

6 Съгласно член 7, параграф 1 от Регламент № 659/1999 „официалната процедура по разследване се закрива посредством решение, както е предвидено в параграфи от 2 до 5 от настоящия член“. Съгласно посочените параграфи Комисията може да реши, че мярката, за която е уведомена, не представлява помощ, че помощта, за която е уведомена, е съвместима с общия пазар, че помощта, за

която е уведомена, може да се счита за съвместима с общия пазар, ако са спазени определени условия или че помощта, за която е уведомена, не е съвместима с общия пазар.

7 Що се отнася до мерките, за които не е направено уведомление, член 10, параграф 1 от Регламент № 659/1999 предвижда, че „[к]огато Комисията разполага с информация от какъвто и да е източник относно твърдения за неправомерна помощ, тя незабавно разглежда тази информация“. В член 13, параграф 1 от този регламент е предвидено, че това разглеждане завършва с приемане на решение за започване на официална процедура по разследване когато са налице условията за това.

8 Процедурата във връзка със схемите за съществуваща помощ е предвидена в членове 17—19 от Регламент № 659/1999. Съгласно член 18 от този регламент, когато Комисията „заключи, че съществуващата схема за помощи не е или вече не е съвместима с общия пазар, тя издава препоръка, предлагаща подходящи мерки на съответната държава членка“. Когато съответната държава членка не приеме предложените мерки, съгласно член 19, параграф 2 от посочения регламент Комисията може да започне официалната процедура по разследване.

Обстоятелства, предхождащи спора

9 Обстоятелствата в основата на спора, които са изложени в обжалваното съдебно решение, и становищата на страните пред Съда могат да бъдат обобщени по следния начин за целите на настоящото съдебно решение.

10 Жалбоподателят Alcoa е дружество, учредено по италианското право, собственик на два завода в Италия, произвеждащи първичен алуминий, установени в

Portovesme, Сардиния, и във Fusina, Венето. Собствеността на тези заводи е прехвърлена на жалбоподателя от Alumix SpA в рамките на приватизацията на последното.

11 С Решение 96/C 288/04, за което Италианската република е уведомена и което е публикувано на 1 октомври 1996 г. (ОВ C 288, стр. 4, наричано по-нататък „решението Alumix“), Комисията приключва производството, което е започнала на 23 декември 1992 г., а на 16 ноември 1994 г. изслушва традиционния доставчик на електроенергия в Италия, по-специално във връзка с тарифата за доставяне на електроенергия, начислявана от ENEL на посочените два завода. Тази тарифа е установена с Решение № 13 от 24 юли 1992 г. на Comitato interministeriale dei prezzi (Междуведомствена комисия по цените), наричано по-нататък „Решение № 13/92 на МКЦ“. Европейската комисия е направила извод, че тази тарифа, която се е прилагала до 31 декември 2005 г. съгласно член 2 от Декрет-закон от 19 декември 1995 г. (GURI № 39 от 16 февруари 1996 г., стр. 8, наричан по-нататък „Декрет-закон от 1995 г.“), не е представлявала държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.

12 Тази тарифа за електроенергия се е основавала на пределните производствени разходи и на част от фиксираните разходи на ENEL.

13 Комисията е направила извод, че прилагайки подобна тарифа за производството на алуминий спрямо заводите в Portovesme и Fusina, ENEL е действало като оператор с нормално търговско поведение, тъй като тази тарифа е позволявала доставянето на електроенергия на предприятия, които са негови преки клиенти, в области, в които е съществувал значителен свръхкапацитет за производство на електроенергия.

14 С Решение № 204/99 на Autorità per l'energia elettrica e il gas (Орган за електроенергия и газ) от 29 декември 1999 г. управлението на тарифата за електроенергия е прехвърлено на местните електроразпределителни дружества. Вследствие на това доставянето на електроенергия на Alcoa е било фактурирано от

неговия местен електроразпределител ENEL вече не по тарифата, предвидена в Декрет-закон от 1995 г., а по стандартната тарифа. ENEL възстановява на Alcoa определена сума, което е посочено в неговата фактура за електроенергия и е финансирано чрез парафискален налог, въведен за всички потребители на електроенергия в Италия и съответстващ на разликата между начисляваната тарифа и тарифата, посочена в Декрет-закон от 1995 г.

15 С Решение № 148/04 от 9 август 2004 г. на Органа за електроенергия и газ управлението на тарифата за електроенергия е възложено на публичния орган Cassa Conguaglio per il settore elettrico (Изравнителен фонд за електроенергийния сектор, наричан по-нататък „Изравнителният фонд“) на мястото на местните електроразпределители. В това си качество Изравнителният фонд възстановява пряко на Alcoa разликата между сумата по тарифата, която му е начислявана от ENEL, и тарифата, предвидена в Декрет-закон от 1995 г., прилагайки същия парафискален налог.

16 През 2005 г. италианските власти приемат Декрет-закон № 35 от 14 март 2005 г. (GURI № 111 от 14 май 2005 г., стр. 4), който е преобразуван в закон след изменението му със Закон № 80 от 14 май 2005 г. (редовна притурка към GURI № 91 от 14 май 2005 г., наричан по-нататък „Декрет-закон от 2005 г.“). Съгласно член 11, параграф 11 от него срокът за прилагане на преференциалната тарифа по отношение на двата завода на Alcoa е удължен до 31 декември 2010 г. Комисията не е била уведомена за тази разпоредба.

17 Декрет-закон от 2005 г. предвижда също веднъж годишно да се извършва преразглеждане на преференциалната тарифа от Органа за електроенергия и газ. Съгласно решение № 217/05 на последния от 13 октомври 2005 г. тази тарифа трябва да се увеличава всяка година, считано от 1 януари 2006 г., в зависимост от евентуалното увеличаване на цените, регистрирани на европейските борси в Амстердам (Нидерландия) и във Франкфурт на Майн (Германия), най-много с 4 % годишно.

18 Със спорното решение Комисията иска да установи дали приложената спрямо Alcoa тарифа не е представлявала държавна помощ и дали тя е съвместима с общия пазар съгласно член 87, параграф 1 ЕО. Посочената институция споменава, че е узнала за член 11, параграф 11 от Декрет-закон от 2005 г. в хода на друго производство, а именно производството, довело до приемането на Решение 2005/C 30/06, за което Италианската република е уведомена с писмо от 16 ноември 2004 г. за започване на процедурата, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, относно държавна помощ C 38/2004 (ex NN 58/04) — Помощи в полза на дружеството Portovesme SRL (ОВ C 30, 2005 г., стр. 7, наричано по-нататък „решението Portovesme“).

19 В точки 40—46 от мотивите на спорното решение Комисията посочва, че е трябвало да провери дали разглежданата тарифа представлява държавна помощ. Според посочената институция намаляването на цената на електроенергията съставлявало значително икономическо предимство за предприятие за производство на алуминий. Това намаляване било финансирано с държавни ресурси, а именно с парафискален налог, заплащан на Изравнителния фонд от всички потребители на електроенергия в Италия. Посоченото намаляване създавало опасност от нарушаване на конкуренцията и можело да засегне търговията в Общността. От това Комисията е направила извод, че посочената тарифа попада в приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО.

20 В точка 47 от мотивите на спорното решение Комисията посочва, че тъй като не е била уведомена за член 11, параграф 11 от Декрет-закон от 2005 г., разглежданата мярка трябвало да бъде считана за неправомерна по смисъла на член 1, буква е) от Регламент № 659/1999 и че предходното заключение на тази институция в решение „Alumix“, съгласно което предоставената на Alcoa преференциална тарифа не представлява съществуваща помощ, не позволявало тази мярка да се приеме за съществуваща помощ.

21 По-нататък в точки 49 и 78 от мотивите на спорното решение Комисията изразява съмнения относно съвместимостта на разглежданата мярка с общия пазар във връзка съответно с помощта, предоставена на завода във Fusina и с тази, предоставена на завода в Portovesme.

22 На последно място, в точки 80 и 81 от мотивите на спорното решение Комисията приканва Италианската република евентуално да представи становище и да предостави всякаква полезна информация за преценка на разглежданата помощ в срок от един месец, считано от получаването на спорното решение. Посочената институция напомня, че член 88, параграф 3 ЕО има суспензивно действие и че съгласно член 14 от Регламент № 659/1999 тя можела да задължи държавата членка да възстанови от бенефициера неправомерно отпуснатата помощ.

Жалбата пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

23 На 29 ноември 2006 г. Alcoa подава жалба пред Общия съд, с която се цели отмяна на спорното решение в частта, отнасяща се до тарифата за доставяне електроенергия, начислявана на неговите заводи, установени във Fusina и в Portovesme, или при условията на евентуалност — неговата отмяна, доколкото то квалифицира тази тарифа като нова неправомерна помощ.

24 В подкрепа на жалбата си Alcoa се позовава на три правни основания. На първо място, то твърди, че в спорното решение Комисията неправилно е квалифицирала като държавна помощ приложимата към неговите заводи тарифа за електроенергия, въпреки че посочената тарифа, която съответствала на пазарна тарифа, не им предоставяла никакви предимства. На второ място, това дружество упреква Комисията, че е нарушила принципа на защита на оправданите правни очаквания и принципа на правна сигурност с довода, че посоченото решение противоречало на решение „Alumix". Накрая, на трето място, при условията на евентуалност то твърди, че Комисията неправилно е разгледала въпросната мярка в рамките на процедурата, приложима към новите помощи, а не в рамките на тази, която е приложима към съществуващите помощи.

25 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля жалбата.

26 Що се отнася до първото правно основание, първо той приема за установено, че в решението за започване на официалната процедура по разследване квалифицирането на мярка като държавна помощ не е окончателно по своя характер и че упражненият от Общия съд контрол за законосъобразност на подобно решение трябва да се ограничава до проверката на това дали Комисията не е допуснала явни грешки в преценката, като е приела, че не е могла да преодолее всички трудности в това отношение в хода на първоначалното разследване на разглежданата мярка.

27 След като посочва, че Alcoa оспорва преценката на Комисията, съгласно която ресурсите, позволяващи да се финансира разглежданата тарифа, са държавни ресурси, Общият съд уточнява, че Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, като е приела временно, че преференциалната тарифа предоставя предимство на заводите на Alcoa. В това отношение Общият съд прави извод и за това, че трябва да бъдат отхвърлени като неотносими доводите на Alcoa, съгласно които Комисията е трябвало да определи дали разглежданата тарифа съответства на пазарна тарифа и дали критериите, въз основа на които тази институция е обосновала своя извод, че в решение „Alumix“ не е налице предимство, са били още валидни. Общият съд отхвърля довода на Alcoa, че Комисията не е изпълнила своето задължение за мотивиране, по-специално като не е разгледала тези критерии, и напомня, че въпросът дали предоставената на тези заводи тарифа е пазарна тарифа изисква комплексна икономическа преценка, която Комисията трябва да извърши в рамките на официалната процедура по разследване.

28 Що се отнася до второто правно основание, Общият съд е проверил дали с квалифицирането на преференциалната тарифа като нова помощ Комисията е нарушила принципите на защита на оправданите правни очаквания и на правна сигурност, на които Alcoa е можело да се позове в резултат на решение „Alumix“.

29 Общият съд е приел за установено, че както от жалбата, така и от решение „Alumix“ е видно, че това решение се отнася само до Декрет-закон от 1995 г., който е бил с ограничено десетгодишно действие. Посоченият съд добавя, че в спорното решение Комисията посочва, че удължаването на срока на действие на тарифата до 2010 г., за което тя не е била уведомена, можело да съставлява държавна помощ. Общият съд посочва, че Комисията не е поставила под

въпрос неговата преценка относно разгледаната в решение „Alumix“ мярка и прави извод, че Alcoa не би могло да има никаква яснота, че според Комисията предоставената му тарифа не представлява държавна помощ.

30 Що се отнася до третото правно основание, Общият съд напомня, че съгласно постоянната съдебна практика, ако съществуваща помощ трябва да бъде изменена по същество или действието ѝ да бъде продължено, тя следва да се счита за нова помощ. От това той прави извод, че когато срокът на действие на мярка, която Комисията е приела за мярка, която не съставлява държавна помощ, е удължен, или тази мярка е изменена по същество, тя може да бъде разглеждана от Комисията единствено в рамките на приложимата за новите помощи процедура.

31 В конкретния случай Общият съд е постановил, че разглежданата мярка не може да се счита за съществуваща помощ не само поради факта че тя обхваща период, различен от разглеждания в решение „Alumix“, но също така защото правилата за финансиране на тази мярка са изменени по отношение на мярката, разгледана в посоченото решение.

Искания на страните

32 С жалбата си Alcoa иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да отмени спорното решение в частта, в която то се отнася до тарифите за доставяне на електроенергия, приложими към неговите заводи за алуминий,

при условията на евентуалност:

— да върне делото на Общия съд за ново разглеждане в съответствие с решението на Съда,

като и в двата случая

— осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

33 Комисията моли жалбата да се отхвърли и Alcoa да бъде осъдено да заплати съдебните разноски.

По жалбата

34 В подкрепа на жалбата си Alcoa изтъква две правни основания. С първото правно основание се иска да бъде постановено, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че Комисията е можела да започне официална процедура по разследване, без да провери дали изводите, съдържащи се в решение „Alumix", продължават да бъдат валидни. Второто правно основание е изведено от неправилно прилагане на процедурата във връзка с новите помощи.

35 Тези две правни основания са тясно свързани с времевия и материален обхват на решение „Alumix", който Общият съд не е отчел. Alcoa разглежда времевия обхват на това решение в четвъртата част на първото правно основание и във втората част на второто правно основание, а материалния обхват — в довод,

свързан с липсата на съществени изменения на тарифата за електроенергия, разгърнат в четвъртата част на първото правно основание и в третата част на второто правно основание.

36 Жалбата следва да се разгледа, започвайки с преценката на тези части и на този довод.

По четвъртата част на първото правно основание и по втората част от второто правно основание във връзка с времевия обхват на решение „Alumix“

Доводи на страните

37 В четвъртата част на първото правно основание и във втората част на второто правно основание Alcoa упреква Общия съд, че в точки 105—107 от обжалваното съдебно решение е приел, че решение „Alumix“ има ограничено действие във времето. По този начин Общият съд тълкувал неправилно това решение и допуснал грешка при прилагане на правото. От една страна, Alcoa твърди, че в решение „Alumix“ не е направено изрично позоваване на Декрет-закон от 1995 г., който установява десетгодишен срок на действие на тарифата за електроенергия, посочена в този декрет-закон, и не съдържа каквото и да е изрично или имлицитно ограничение на продължителността на неговата валидност. От друга страна, Alcoa добавя, че дори да се предположи, че решение „Alumix“ е имало ограничено действие във времето, съдържащата се в него констатация за неналичие на помощ имала обща валидност, която не е ограничена във времето.

38 Комисията посочва, че Общият съд правилно е разгледал решение „Alumix“ в светлината на Декрет-закон от 1995 г., в който изрично е установено десетгодишно ограничение на действието на разглежданата тарифа.

Съображения на Съда

39 Следва да се напомни, че в рамките на обжалване на основание член 225 ЕО и член 58 от Статута на Съда последният е компетентен да установява и да преценява относимите факти единствено в случай на тяхното изопачаване (вж. в този смисъл Решение от 1 юни 1994 г. по дело Комисия/Brazzelli Lualdi и др., C-136/92 P, Recueil, стр. I-1981, точки 49 и 66, както и Решение от 7 ноември 2002 г. по дело Glencore и Compagnie Continentale/Комисия, C-24/01 P и C-25/01 P, Recueil, стр. I-10119, точка 65).

40 В това отношение преценката на Общия съд в точка 107 от обжалваното съдебно решение във връзка с ограничението във времето на действието на решение „Alumix" се основава на някои констатации. Първо, в точка 105 от това съдебно решение Общият съд е приел за установено, че в решение „Alumix" Комисията се е произнесла относно тарифата за доставяне електроенергия, която ENEL е начислявало на заводите на Alcoa в периода 1996—2005 г. По-нататък в същата тази точка Общият съд е посочил, че макар в решение „Alumix" да не се споменава Декрет-закон от 1995 г., чийто член 2 е определял продължителността на действие на предвидената в Решение № 13/92 на МКЦ тарифа, в своята жалба Alcoa се е позовало изрично на този декрет-закон и посоченият съд е счел за удачно да цитира откъс от тази жалба, който отразява становището на последното. Съгласно посочения откъс приватизацията на Alumix SpA е налагала подкрепа от страна на италианското правителство за определянето с ENEL на тарифа за електроенергията по отношение на двата разглеждани завода чрез евентуален бъдещ дългосрочен договор (десетгодишен) при конкурентни цени на европейско равнище. Общият съд следва този цитат, добавяйки че прилагането на допълнителните такси, предвидени в Решение № 13/92 на МКЦ, е преустановено, считано от 31 декември 2005 г. и че след тази дата прилагането на посочените такси е приравнено към приетото за всички потребители. На последно място, в точки 14 и 65 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че с Декрет-закон от 2005 г. действието на тарифата за електроенергия, начислявана на двата завода на Alcoa, е продължено до 31 декември 2010 г.

41 Alcoa не оспорва тези констатации и не поддържа, че Общият съд изопачава фактите.

42 Следва да се подчертае, че след като не е налице изопачаване на фактите от страна на Общия съд, той е имал компетентността да ги прецени самостоятелно. Така, без да допусне грешка при прилагане на правото, в точка 106 от обжалваното съдебно решение той е могъл да приеме за установено, че преценката на Комисията във връзка с разглежданата тарифа за електроенергия за периода 1996—2005 г. е била направена с оглед на пазарните условия, които е можело да бъдат предвидени от Комисията за този период. Също, без да допусне грешка при прилагане на правото, в точка 107 от това съдебно решение Общият съд е могъл да потвърди гледната точка на Комисията, възпроизвеждайки записаното от Комисията в спорното решение, а именно че нейното одобрение на посочената тарифа в решение „Alumix“ е ограничено във времето, тъй като това одобрение се е основавало на икономическа преценка на съществуващите обстоятелства към определен момент и поради това не можело да се препраща към това решение, за да се обхване разширяването на приложното поле на предвидената в Декрет-закон от 2005 г. мярка.

43 Следователно четвъртата част на първото правно основание и втората част на второто правно основание трябва да бъдат отхвърлени.

По довода относно липсата на съществени изменения на тарифата за електроенергия, разгледан в решение „Alumix“, който е разгърнат в четвъртата част на първото правно основание и в третата част на второто правно основание

Доводи на страните

44 Alcoa поддържа, че Общият съд неправилно е отхвърлил като неоснователен неговия довод, че измененията, внесени в управлението на тарифата за електроенергия през 1999 г. и през 2004 г. не са били съществени, а са били изцяло от техническо естество. Посоченото дружество счита, че възстановяването, осъществено от ENEL, и прехвърлянето на управлението на тарифата

на Изравнителния фонд не променяли анализа в решение „Alumix“, съгласно който разглежданата тарифа не е представлявала помощ. Тези изменения се отнасяли само до начина, по който тарифата е предоставена, и до това от кого е предоставена тя, докато равнището на тарифата, което било ключовият въпрос, никога не било променяно.

45 Комисията възразява, че преминаването от положение, в което Alcoa е плащало на своя доставчик съгласно одобрената с решение „Alumix“ преференциална тарифа, към положение, при което Alcoa заплаща свободно определена от неговия доставчик цена, след което посочените суми му се връщат от Изравнителния фонд с цел неговите нетни разходи да бъдат сведени до равнището на посочената преференциална тарифа, не можело да бъде квалифицирано само като „технически изменения“.

Съображения на Съда

46 В точки 64 и 65 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че за да се направи временен извод за съществуването на предимство в полза на Alcoa, Комисията се е основала, от една страна, на удължаването на срока на действие до 2010 г. на предвидената в Декрет-закон от 1995 г. тарифа, с условието за възможно увеличение най-много от 4 %, а от друга страна, на прехвърлянето на управлението на тази тарифа на Изравнителния фонд, който е възстановявал непосредствено на Alcoa разликата между тарифата за електроенергия, начислявана на неговите заводи, и тарифата, предвидена с посочения декрет-закон. Тези две фактически констатации във връзка с измененията, въведени с член 11, параграф 11 от Декрет-закон от 2005 г., както и с решения № 148/04 от 9 август 2004 г. и № 217/05 от 13 октомври 2005 г на Органа за електроенергия и газ., не са оспорени от Alcoa.

47 В точка 68 от обжалваното съдебно решение Общият съд е посочил, че този механизъм за възстановяване засяга самото естество на преференциалната тарифа, от която се ползва Alcoa, и поради това Комисията е имала основание да не изключва възможността той да доведе до предоставянето на предимство, което е едно от условията, позволяващи да се определи наличието на помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.

48 Тази преценка на Общия съд отразява подхода на Съда, съгласно който методът на финансиране на дадена помощ може да доведе до несъвместимост с общия пазар на цялата схема за помощ, задължавайки в подобен случай помощта да бъде разгледана от гледна точка на последиците от нейното финансиране (вж. Решение от 21 октомври 2003 г. по дело Van Calster и др., C-261/01 и C-262/01, Recueil, стр. I-12249, точка 49).

49 В конкретния случай в точки 107 и 131 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че съгласно спорното решение механизмът на финансиране на тарифата, предвидена в Декрет-закон от 2005 г., в сравнение с тарифата, посочена в Декрет-закон от 1995 г., предполага преминаване от пазарна тарифа към тарифа, която е предмет на намаление, финансирано с държавни ресурси.

50 Предвид евентуалните последици, изложени в спорното решение, от измененията на механизма на финансиране от гледна точка на правилата относно държавните помощи, следва да се приеме за установено, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точка 130 от обжалваното съдебно решение, че разглежданата в спорното решение мярка се различава от мярката, разглеждана в решение „Alumix“, и като е отхвърлил в точка 134 от това съдебно решение като неоснователен довода на Alcoa, че тези изменения не са съществени.

51 Следователно доводът на Alcoa, разгърнат в четвъртата част на първото правно основание и в третата част на второто правно основание относно това, че посочените изменения не са съществени по своя характер, следва да се отхвърли като неоснователен.

52 Първото и второто правно основание следва да се разгледат в светлината на тези констатации.

По първото правно основание, изведено от недостатъчно вземане предвид на решение „Alumix“

53 С първото си правно основание Alcoa цели да бъде постановено, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че Комисията е могла да започне официална процедура по разследване, без да провери дали изводите, които се съдържат в решение „Alumix“, продължават да бъдат валидни. Това правно основание е разделено на шест части. В рамките на първата част Alcoa упреква Общия съд, че е ограничил осъществявания от него контрол до явната грешка, свързана с квалифицирането на разглежданата мярка като държавна помощ. Втората част е изведена от незачитане на съдебната практика и на принципите на правната сигурност и на защита на оправданите правни очаквания. Третата част цели да бъде постановено, че двата основни елемента, на които се основава Общият съд, за да направи извода, че Комисията е имала право да започне официална процедура по разследване, са недостатъчни. Четвъртата част във връзка с времевия обхват на решение „Alumix“ е отхвърлена като неоснователна в точка 43 от настоящото решение. Петата част е изведена от нарушение на принципите на добра администрация и на правото на изслушване. На последно място, шестата част е изведена от нарушение на обхвата на задължението за мотивиране.

По първата част на първото правно основание, изведена от осъществения от Общия съд контрол, неоснователно ограничен до явната грешка

— Доводи на страните

54 В първата част на първото правно основание Alcoa твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, по-специално в точка 61 от обжалваното съдебно решение, ограничавайки своя контрол относно спорното решение до явната грешка, свързана с квалифицирането на разглежданата мярка като държавна помощ. По този начин Общият съд отказал да упражни съдебен контрол в положение, при което съдебната защита е от първостепенно значение за защита на предприятията срещу неправомерно предприети официални процедури по разследване.

55 Alcoa подчертава разликата между започването на официална процедура по разследване на мерки, по отношение на които е направено конкретно заключение, че не съставляват помощ, и процедурата относно мерки, които не са били предмет на подобен извод. Това дружество твърди, че в първия случай Комисията има по-сериозни задължения в областта на предварителното разглеждане и на мотивирането с оглед на това да обоснове започването на официална процедура по разследване.

56 Комисията възразява, че според нея Общият съд е приложил адекватното равнище на контрол, а именно такова каквото се прилага спрямо временно решение.

— Съображения на Съда

57 Следва да се напомни, че фазата на предварителното разглеждане на помощите, установена с член 88, параграф 3 ЕО и уредена с членове 4 и 5 от Регламент № 659/1999, има за цел да позволи на Комисията да си създаде първоначално впечатление за частичната или пълната съвместимост на разглежданата помощ с общия пазар. Тази фаза се различава от фазата на разследването, посочена в член 88, параграф 2 ЕО и уредена с членове 6 и 7 от този регламент, чието предназначение е да позволи на Комисията да разполага с пълна информация за всички данни по случая (вж. Решение от 15 април 2008 г. по дело Nuova Agricast, C-390/06, Сборник, стр. I-2577, точка 57).

58 Както се установява от член 6 от Регламент № 659/1999, решението за започване на официална процедура по разследване включва предварителна оценка от страна на Комисията на предлаганата мярка с цел да се определи дали мярката има характера на помощ, и в това решение се излагат причините, поради които възникват съмнения по отношение на съвместимостта на разглежданата мярка с общия пазар.

59 В това отношение следва да се приеме за установено, че в точки 58—60 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно напомня ролята на предварителната фаза, подчертавайки, че тя се различава от официалната процедура по разследване.

60 По-специално в точка 58 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно напомня, че Комисията е длъжна да започне официалната процедура по разследване, ако при едно първоначално разглеждане тя не е могла да се убеди, че съответната мярка е съвместима с общия пазар.

61 В точка 61 от обжалваното решение Общият съд правилно заключава, че упражняваният от него контрол за законосъобразност на едно решение за започване на официална процедура по разследване задължително трябва да бъде ограничен, а в точка 62 от посоченото съдебно решение стига до правилния извод, че в рамките на производство по жалба, подадена срещу подобно решение за започване на официална процедура по разследване, когато жалбоподателите оспорват преценката на Комисията по отношение на квалифицирането на спорната мярка като държавна помощ, контролът на съда на Съюза е ограничен до проверка на това дали Комисията не е допуснала явни грешки в преценката.

62 Не може да бъде уважен доводът на Alcoa, че Общият съд е трябвало да извърши по-задълбочен анализ, а не да ограничава своя контрол до явната грешка в преценката — в конкретния случай поради наличието на предходно решение на Комисията във връзка с Alcoa, а именно решение „Alumix“, щом като, както беше посочено в точка 50 от настоящото съдебно решение, Общият съд правилно е постановил, че разглежданата мярка в спорното решение е различна от тази, която се разглежда в решение „Alumix“.

63 От това следва, че първата част на първото правно основание трябва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По втората част на първото правно основание, изведена от незачитане на съдебната практика и на принципите на правната сигурност и на защита на оправданите правни очаквания

— Доводи на страните

64 Независимо от нормата за приложимия контрол, във втората част на първото правно основание Alcoa посочва, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е взел предвид съдебната практика и принципите на правна сигурност и на защита на оправданите правни очаквания, които го задължавали да се съобрази с неговите предходни решения по същото дело.

65 Според Alcoa от Решение от 5 октомври 1994 г. по дело Италия/Комисия (C-47/91, Recueil, стр. I-4635) следвало, че Комисията била длъжна да вземе предвид решение „Alumix“ и да провери дали факторите, които са в основата на това решение, са се променили. В точка 70 от обжалваното съдебно решение Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, приемайки че Комисията не е била длъжна да определя „дали критериите, въз основа на които е обосновала своя извод, че в [решение „Alumix“] не е налице предимство, все още са валидни“. Основавайки се на Решение от 22 юни 2006 г. по дело Белгия и Forum 187/Комисия (C-182/03 и C-217/03, Recueil, стр. I-5479), Alcoa добавя, че то е имало право да се основе на презумпцията, че заключенията на Комисията в решение „Alumix“ няма да се променят, както оставали валидни фактите, на които то се основавало.

66 Комисията поддържа, че не съществувало задължение за съобразяване с решение „Alumix“.

— Съображения на Съда

67 В точка 24 от Решение по дело Италия/Комисия, посочено по-горе, Съдът е постановил, че когато Комисията разглежда индивидуална помощ, за която се твърди, че е предоставена по силата на разрешена в предходен момент схема, тя не може от самото начало да я разгледа пряко от гледна точка на Договора. На първо място, преди да започне каквато и да било процедура, Комисията трябва да се ограничи до това да упражни контрол върху това дали помощта попада в обхвата на общата схема и дали тя отговаря на посочените в решението за одобрение на помощта условия. Ако Комисията не постъпи по този начин, при проверка на всяка индивидуална помощ тя би могла да изменя решението си за одобрение на схемата за помощи и да накърни принципите на защита на оправданите правни очаквания и на правна сигурност.

68 Следва обаче да се приеме за установено, че по настоящото дело, обратно на мярката, за която става въпрос в Решение по дело Италия/Комисия, посочено по-горе, разглежданата мярка не съставлява индивидуална помощ, която се включва в рамките на обща схема за помощи. Както беше посочено в точка 50 от настоящото съдебно решение, разглежданата мярка се различава от разгледаната в предходното решение на Комисията, а именно в решение „Alumix“.

69 От това следва, че са ирелевантни съображенията, които се съдържат в Решение по дело Италия/Комисия, посочено по-горе, във връзка с индивидуалните помощи, приети в рамките на обща схема за помощи.

70 По-нататък Alcoa се позовава на Решение по дело Белгия и Forum 187/Комисия, посочено по-горе, и посочва, че съгласно принципите на правната сигурност и на защита на оправданите правни очаквания то е можело да се надява, че Комисията ще поддържа съдържащите се в решение „Alumix“ заключения.

71 Съгласно постоянната съдебна практика принципът на правната сигурност предполага законодателството на Съюза да бъде сигурно и прилагането му да бъде предвидимо за правните субекти (вж. по-специално Решение по дело Белгия и Forum 187/Комисия, посочено по-горе, точка 69, както и Решение от 14 октомври 2010 г. по дело Nuova Agricast и Cofra/Комисия, C-67/09 P, Сборник, стр. I-9811, точка 77). Що се отнася до правото на позоваване на принципа на защита на оправданите правни очаквания, всеки правен субект, у когото институция на Европейския съюз е породила основателни надежди с конкретни уверения, които му е предоставила, има право да се позове на този принцип. Ако обаче предпазливият и съобразителен икономически оператор е в състояние да предвиди приемането на мярка на Съюза от естество да засегне неговите интереси, той не може да се позовава на този принцип, когато съответната мярка бъде приета (вж. Решение по дело Белгия и Forum 187/Комисия, посочено по-горе, точка 147, Решение от 17 септември 2009 г. по дело Комисия/Koninklijke FrieslandCampina, C-519/07 P, Сборник, стр. I-8495, точка 84, както и Решение от 16 декември 2010 г. по дело Kahla Thüringen Porzellan/Комисия, C-537/08 P, Сборник, стр. I-12917, точка 63).

72 Съгласно точка 71 от Решение по дело Белгия и Forum 187/Комисия, посочено по-горе, разглежданата в него мярка е била предмет на промяна в преценката на Комисията единствено на основание по-стриктно прилагане на разпоредбите на Договора в областта на държавните помощи. В точки 161 и 167 от посоченото съдебно решение Съдът е приел, че жалбоподателите са можели да очакват, че решение на Комисията, с което се преразглежда нейната предходна преценка, ще им предостави необходимото време, за да отчетат действително тази промяна в преценката, и е направил извода, че правното основание, изведено от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания, е било основателно.

73 Тази съдебна практика обаче не е приложима в конкретния случай, доколкото, както Общият съд правилно е приел в точка 107 от обжалваното съдебно решение, в спорното решение Комисията не поставя под въпрос своята преценка относно разгледаната в решение „Alumix“ мярка. Общият съд правилно е изтъкнал в същата тази точка, че Комисията е имала съмнения относно посочената в Декрет-закон от 2005 г. тарифа за електроенергия, от една страна, поради ограничението във времето на нейните изводи в решение „Alumix“, тъй като те били свързани със съществуващите обстоятелства към съответния момент, а от друга страна, поради измененията на предвидената в това решение тарифа.

74 Поради това решение „Alumix“ не е могло да породи оправдани правни очаквания за това заключенията на Комисията, съдържащи се в това решение, да обхванат и тарифата, предвидена в Декрет-закон от 2005 г.

75 От това следва, че Общият съд не е накърнил оправданите правни очаквания на Alcoa, като е приел в точка 70 от обжалваното съдебно решение, че Комисията не е била длъжна да провери дали критериите, въз основа на които е обосновала заключението си, че в решение „Alumix“ не е налице предимство, все още са били валидни.

76 Що се отнася до твърдението във връзка с накърняване на принципа на правната сигурност, следва да се приеме за установено, че Alcoa се е ограничило до това да изтъкне разглеждания принцип, без да посочи мотивите на обжалваното съдебно решение или анализа на Общия съд, които са накърнили този принцип. Следователно посоченото твърдение трябва да се отхвърли.

77 Поради това втората част от първото правно основание трябва да се отхвърли.

По третата част от първото правно основание във връзка с недостатъчните доказателства, взети предвид за обосноваване на започването на официална процедура по разследване

— Доводи на страните

78 В третата част на първото правно основание Alcoa посочва, че в точки 67 и 68 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като се е основал най-вече на два елемента, за да направи извода, че Комисията е имала право да започне официална процедура по разследване срещу тарифите за доставяне електроенергия, които са му били предоставени. Тези

два елемента са, от една страна, финансирането на тези тарифи с държавни ресурси, а от друга страна, възстановяването на сумите в полза на Alcoa чрез механизма, приложен от Изравнителния фонд, който води до намаление на окончателната тарифа за доставяне на електроенергия, по която Alcoa е трябвало да плаща електроенергия, ако не се е ползвало от посочения механизъм. Alcoa поддържа, че тези два елемента са недостатъчни, тъй като те са били налице към момента на приемане на решение „Alumix“ и не са попречили на Комисията да направи извод за неналичие на помощ. В това отношение Alcoa подчертава на първо място, че преференциалните тарифи, от които се е ползвало към съответния момент, са били въведени за ENEL от държавата, която е притежавала последното посочено дружество изцяло, и следователно са били финансирани от нея, и на второ място, че тези тарифи са довели чисто формално до „намаляване“ на общоприложимите тарифи.

79 Комисията счита, че с посочената трета част Alcoa единствено повтаря останалите доводи.

— Съображения на Съда

80 Следва да се приеме за установено, че в своето изложение на аспектите, за които счита, че са общи за тарифите, основаващи се на Декрет-закон от 1995 г. и тези, които се основават на Декрет-закон от 2005 г., Alcoa е пропуснало да спомене неоспорените изменения, които са били въведени по отношение на първите през 1999 г. и 2004 г.

81 Така то се въздържа да посочи, че както следва от точки 15, 65 и 66 от обжалваното съдебно решение, тарифата, която му е фактурирана по силата на Декрет-закон от 1995 г., е била заместена от тарифа, чийто размер е бил намален чрез възстановяване, финансирано с управляваната от Изравнителния фонд парафискална такса.

82 Предвид релевантността на тези характеристики за квалифицирането на дадена помощ обаче, както беше напомнено в точка 50 от настоящото съдебно решение, Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като ги е подчертал.

83 Поради това в точка 68 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно приема, че само по себе си констатирането на разглеждания механизъм за възстановяване обосновава това, че в рамките на предварителната фаза Комисията не може да изключи възможността Alcoa да се е ползвало от предимство по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.

84 Освен това в точка 58 от обжалваното съдебно решение Общият съд с основание посочва, че ако първоначалното разследване не позволи на Комисията да преодолее всички трудности, възникнали във връзка с въпроса дали разглежданата мярка съставлява помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, тази институция е длъжна да започне официалната процедура по разследване, най-малко когато при това първоначално разследване тя не е била в състояние да се убеди, че разглежданата мярка — ако се предположи, че тя съставлява помощ — във всички случаи е съвместима с общия пазар (вж. по аналогия и Решение от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 39, и цитираната съдебна практика, както и Решение от 2 април 2009 г. по дело Bouygues и Bouygues Télécom/Комисия, C-431/07 P, Сборник, стр. I-2665, точка 61). При тези условия в точка 70 от обжалваното съдебно решение Общият съд с основание е могъл да направи извод по същество, препращайки по-специално към посочената точка 58, че въпросът дали предоставената на заводите тарифа е била пазарна тарифа е налагал комплексна икономическа преценка, пораждаща съмнения, които е можело да бъдат разгледани най-пълноценно в рамките на официалната процедура по разследване.

85 Ето защо третата част от първото правно основание следва да се отхвърли като неоснователна.

По петата част от първото правно основание, изведена от нарушение на принципите на добра администрация и от правото на изслушване

— Доводи на страните

86 Alcoa посочва, че Италианската република е нямала възможност да представи становище по квалификацията на разглежданата мярка като нова помощ по време на фазата на предварителното разглеждане и че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е постановил, че по този начин Комисията е нарушила принципите на добра администрация и на правото на изслушване.

87 Комисията поддържа, че с това Alcoa изтъква ново правно основание, което то не е посочило пред Общия съд и което по тази причина е недопустимо. Тази институция посочва също, че във всички случаи Италианската република е била изслушана във връзка с квалифицирането на разглежданата мярка като нова помощ, както се установява от точка 40 от обжалваното съдебно решение.

— Съображения на Съда

88 Важно е да се припомни, че в рамките на обжалването правомощията на Съда по принцип се свеждат до преценка на правното решение, дадено във връзка с правните основания, изложени пред съда, който се произнася по съществото на спора (вж. по-специално Решение от 1 февруари 2007 г. по дело Sison/Съвет, C-266/05 P, Сборник, стр. I-1233, точка 95 и цитираната съдебна практика). Следователно по принцип страните не могат да повдигат за първи път пред Съда правно основание, на което те не са се позовали пред Общия съд, тъй като това би означавало да се позволи на Съда да упражни контрол за законосъобразност

по отношение на възприетото от Общия съд разрешение с оглед на правни основания, с които последният не е могъл да бъде запознат.

89 В това отношение съгласно обжалваното съдебно решение посочената от Alcoa в петата част на първото правно основание проблематика не е била предмет на разглеждане от Общия съд вследствие на довод, изтъкнат от това дружество пред него.

90 Несъмнено в точки 39 и 40 от обжалваното съдебно решение Общият съд е разгледал въпроса дали Италианската република е изразила становище относно квалифицирането на разглежданата мярка като нова помощ, но е осъществил това разглеждане в рамките на анализа на довод на Комисията, насочен към признаване на недопустимостта на жалбата в първоинстанционното производство, тъй като Италианската република не се противопоставила достатъчно ясно на това квалифициране.

91 Поради това следва да се приеме за установено, че петата част на първото правно основание е недопустима.

По шестата част от първото правно основание, изведена от неспазване на обхвата на задължението за мотивиране

— Доводи на страните

92 В шестата част на първото правно основание Alcoa поддържа, че Общият съд не е спазил обхвата на задължението на Комисията за мотивиране. Предвид необратимите последици от започването на официалната процедура по разследване и наличието в конкретния случай на предходно решение на Комисията, а

именно решение „Alumix“, Общият съд неправилно твърдял, че разграничаването на това решение от спорното решение нямало нужда да се мотивира. Тази непълнота на мотивите затруднила правния анализ и контрола във връзка със спорното решение. Alcoa поддържа, че спорното решение трябвало да съдържа задълбочена предварителна преценка на евентуалните икономически промени спрямо решение „Alumix“.

93 Комисията счита, че тази част трябва да бъде отхвърлена като неоснователна.

— Съображения на Съда

94 Обратно на твърдението на Alcoa, Общият съд не посочва в обжалваното съдебно решение, че различията между решение „Alumix“ и спорното решение не са се нуждаели от мотивиране.

95 Що се отнася до упрека за неспазване на обхвата на задължението за мотивиране, изглежда във връзка с него Alcoa има предвид точки 78—89 обжалваното съдебно решение. От тяхното съдържание, както генералният адвокат посочва в точка 127 от заключението си, е видно, че Alcoa има предвид по-специално точка 88 от обжалваното съдебно решение, в която Общият съд отхвърля довода му, че Комисията не е изпълнила задължението си за мотивиране на спорното решение с оглед на критериите, приложени в решение „Alumix“.

96 Съгласно постоянната съдебна практика изискваните от член 253 ЕО мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата в конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други пряко и лично засегнати от акта лица могат да имат от получаване на разяснения (вж. по-специално Решение от 2 декември 2009 г., Комисия/Ирландия и др., C-89/08 P, Сборник, стр. I-11245, точка 77 и цитираната съдебна практика).

97 Следва да се посочи, както самото Alcoa признава, че в точка 78 от обжалваното съдебно решение Общият съд се е позовал правилно на посоченото в член 253 ЕО задължение за мотивиране и на изискванията, които включва то.

98 Alcoa обаче упреква Общия съд, че не е признал непълнотата на мотивите на спорното решение с оглед на решение „Alumix“. Според Alcoa Комисията е трябвало да обясни с какво спорното решение се различава от решение „Alumix“.

99 Следва да се приеме за установено, че този подход се основава на предпоставката, че спорното решение е имало за предмет същата тарифа като разглежданата в решение „Alumix“, което налага задълбочена проверка на елементите, водещи до различно заключение.

100 Както беше прието за установено в точка 50 от настоящото съдебно решение обаче, Общият съд не е допуснал грешка, като е приел в точка 130 от обжалваното съдебно решение, че разгледаната в спорното решение мярка е била различна от тази, разгледана в решение „Alumix“.

101 От това следва, както се установява и от точка 88 на обжалваното съдебно решение, че не е било необходимо задълбочено разследване на икономическите преценки на Комисията в решение „Alumix“ и на причините, поради които това решение вече не е било приложимо.

102 Що се отнася до фазата на предварителното разглеждане на мярка, която не е била предмет на предходно разследване, в точка 79 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно приема, че Комисията е могла да се ограничи до това да обобщи релевантните фактически и правни въпроси, да включи предварителна оценка за разглежданата държавна мярка с цел да се определи дали тя има характера на помощ и да изложи причините за нейните съмнения по отношение на съвместимостта на мярката с общия пазар.

103 Поради това Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил в точки 81 и 82 от обжалваното съдебно решение, че Комисията е мотивирала в достатъчна степен спорното решение, като е изложила ясно мотивите, поради които тя е направила временен извод, че разглежданата мярка съставлява помощ и че е имала сериозни съмнения по отношение на съвместимостта ѝ с общия пазар.

104 Ето защо шестата част от първото правно основание следва да се отхвърли като неоснователна.

105 Тъй като нито един от доводите, изтъкнати от Alcoa в рамките на неговото първо правно основание, не е уважен, това правно основание следва да се отхвърли изцяло.

По второто правно основание, изведено от неправилно прилагане на процедурата във връзка с новите помощи

106 Второто правно основание е разделено на четири части. Първата част е изведена от неправилно прилагане на съдебната практика във връзка с удължаване на срока на действие на помощ, съвместима с общия пазар. Във втората част, разгледана в точки 37—43 от настоящото съдебно решение, Alcoa упреква Общия съд, че е изтълкувал неправилно времевия обхват на решение „Alumix". Третата част цели да бъде постановено, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като се е основал на техническите изменения, направени през 1999 г. и 2004 г., за да потвърди прилагането на процедурата във връзка с новите помощи. Четвъртата част е изведена от нарушение на принципите на правната сигурност и на защита на оправданите правни очаквания.

По първата част от второто правно основание, изведена от неправилно прилагане на съдебната практика във връзка с удължаване на срока на действие на помощ, съвместима с общия пазар

— Доводи на страните

107 Alcoa поддържа, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точка 128 от обжалваното съдебно решение е приел, че постановеното от него Решение от 6 март 2002 г. по дело Diputación Foral de Álava и др./Комисия (T-127/99, T-129/99 и T-148/99, Recueil, стр. II-1275) е приложимо, и допуска да се приеме, че само по себе си едно удължаване във времето на срока на действие може да превърне мярката в нова помощ. Alcoa подчертава, че това решение се е отнасяло до помощ, приета за съвместима с общия пазар. Съществувала обаче основна разлика между мярка, квалифицирана като помощ, съвместима с общия пазар, и мярка, считана за такава, която не съставлява помощ. В случая на помощ, съвместима с общия пазар, нейното ограничаване във времето било една от причините, поради които е възможно да се направи извод за съвместимостта на тази помощ. Следователно удължаването на нейното действие можело единствено да превърне разглежданата мярка в нова помощ. В замяна

на това, след като бъде направен изводът, че не е налице помощ, изменението на пазарните условия може да превърне мярката в помощ, но удължаването на срока на действие на мярката само по себе си не можело да породи подобни последици. В такъв случай член 1, буква б), подточка v) от Регламент № 659/1999 налагал мярката да се разглежда по-скоро като съществуваща помощ отколкото като нова помощ.

108 Комисията възразява, че Общият съд не е допуснал грешка, като е признал, че удължаването на срока на действие на тарифата, предвидена в Декрет-закон от 1995 г., е било основание разглежданата мярка да се счита за нова помощ.

— Съображения на Съда

109 Следва да се приеме за установено, че в Решение по дело Diputación Foral de Álava и др./Комисия, посочено по-горе, става дума за помощ, установена преди присъединяването на съответната държава членка към общия пазар и поради това съставлява съществуваща помощ. В това решение Общият съд е приел, че поради изменение на срока на действие на тази помощ, който е бил удължен, тя трябва да се счита за нова помощ.

110 При все това от посочената съдебна практика на Общия съд във връзка с удължаване на срока на действие на мярка, съставляваща съществуваща помощ, не следва, че тази съдебна практика може да бъде приложена и към мярка, по отношение на която, обратно, е било прието, че не съставлява помощ. Само по себе си обстоятелството, че подобна мярка продължава да бъде прилагана, евентуално вследствие от удължаване на срока на действие на правния акт, с който тя е установена, не може да я превърне в държавна помощ.

111 Общият съд обаче не твърди, че само по себе си удължаването на срока на действие на мярка, за която Комисията е приела, че не представлява помощ, превръща тази мярка в нова помощ. В точка 129 от обжалваното съдебно решение той посочва само, че разглеждането от Комисията на мярката, чийто срок на действие е удължен, може да се осъществи единствено в рамките на новите помощи.

112 Следва да се приеме за установено, че в конкретния случай Общият съд не се е основал единствено на удължаването с Декрет-закон от 2005 г. на срока на действие на преференциалната тарифа, предоставена на Alcoa, за да приеме в точка 133 от обжалваното съдебно решение, че Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, като е разгледала въпросната мярка от гледна точка на правилата, приложими към новите помощи, а в точки 131 и 132 от това решение е наблегнал и на измененията, внесени по същество в тази мярка от Италианската република.

113 От това следва, че не е приложим член 1, буква б), подточка v) от Регламент № 659/1999, съгласно който съществуваща помощ представлява помощ, която се счита за съществуваща, поради това че може да се установи, че в момента на въвеждането ѝ в действие тя не е представлявала помощ и впоследствие е станала помощ поради еволюцията на общия пазар и без да е била изменяна от държавата членка.

114 При тези условия и съгласно член 1, буква в) от Регламент № 659/1999, тъй като Комисията е предполагала, че тарифата, предвидена в Декрет-закон от 2005 г. съставлява помощ, тя е трябвало да я разглежда от гледна точка на процедурата, приложима към новите помощи.

115 Поради това следва да се приеме, че в точка 133 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно е постановил, че Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, разглеждайки посочената мярка в рамките на процедурата, приложима към новите помощи, а не в рамките на процедурата, приложима към съществуващите помощи.

116 Ето защо първата част на второто правно основание следва да се отхвърли като неоснователна.

По третата част на второто правно основание, насочена към това да бъде постановено, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като се е основал на техническите изменения, направени през 1999 г. и 2004 г., за да потвърди прилагането на процедурата във връзка с новите помощи

— Доводи на страните

117 Alcoa поддържа, че Общият съд неправилно е потвърдил основателността на прилагането от Комисията на процедурата във връзка с новите помощи с довода, че тарифите, предоставени на Alcoa се състояли не в прилагането от ENEL на тарифата, предвидена в Декрет-закон от 1995 г., а в предоставянето на възстановяване от Изравнителния фонд. По този начин Общият съд разширил обхвата на спорното решение, което било насочено само срещу удължаването на срока на действие на тарифите, предоставени на Alcoa съгласно Декрет-закон от 2005 г., а не срещу тези изменения изцяло от техническо естество, направени през 1999 г. и 2004 г.

118 Alcoa добавя, че Комисията е била уведомена за тези изменения и не се е противопоставила на въвеждането им. Така Комисията не е посочила в спорното решение, че техническите изменения, направени през 1999 г. и 2004 г., са оправдавали ново разследване. Тя не посочила това обстоятелство и в друго решение, в което се съобщава за предоставената на Alcoa преференциална тарифа, а именно в решение „Portovesme“. Освен това в Решение №/490/2000 от 1 декември 2004 година относно държавна помощ — Италия, трудно възстановими разходи в отрасъла на електроенергията (ОВ C 250, 2005 г., стр. 9, наричано по-нататък „решението относно трудно възстановимите разходи“), Комисията приела, че тарифи като тези, от които се ползва Alcoa, съставляват общи разходи, които

вече са покрити от схема за съществуващи помощи. Поради това Alcoa упреква Общия съд, че е отхвърлил решението относно трудно възстановимите разходи като ирелевантно и се е основал на посочените технически изменения, за да оправдае прилагането от Комисията на процедурата във връзка с новите помощи.

119 Комисията посочва, че Alcoa оспорва самото естество на спорното решение, считайки, че това решение се отнася само до удължаване на действието на предвидената в Декрет-закон от 1995 г. тарифа. Общият съд не бил разширил обхвата на спорното решение, като е приел, че преминаването от действителна тарифа, която е в основата на решение „Alumix", към една теоретична тарифа, разгледана в спорното решение, съставлява съществено изменение. Освен това, обратно на твърденията на Alcoa, Комисията подчертава, че вече е оспорила техническите изменения от 1999 г. и 2004 г. в решение „Portovesme", по-специално започвайки официалната процедура по разследване по преписката, която е в основата на това решение. Що се отнася до решението относно трудно възстановимите разходи, Комисията посочва, че то се отнася до трудно възстановимите разходи, направени от ENEL, и е ирелевантно относно предимствата, предоставени на Alcoa в областта на тарифата за електроенергия.

— Съображения на Съда

120 Фактите по делото и отразяването на спорното решение в обжалваното съдебно решение не се оспорват от Alcoa в рамките на неговата жалба. Посоченото дружество само е внесло уточнение, неоспорено от Комисията и напомнено в точка 14 от настоящото съдебно решение, че измененията, внесени в посочената в Декрет-закон от 1995 г. тарифа, са настъпили през 1999 г., т.е. преди приемането на Декрет-закон от 2005 г.

121 От представянето на спорното решение в обжалваното съдебно решение е видно, че в него се посочва не само удължаването на срока на действие на тарифата, предвидена в Декрет-закон от 1995 г., а също и измененията, въведени в управлението на тази тарифа, а именно частичното възстановяване на фактурираната тарифа чрез парафискален налог и управлението на посочената тарифа от Изравнителния фонд.

122 В точка 17 от обжалваното решение Общият съд посочва, че с оглед на тези изменения Комисията приема в точки 40—46 от мотивите на спорното решение, че тя е трябвало да провери дали предоставената на Alcoa преференциална тарифа е съставлявала държавна помощ от гледна точка на съдържащото се в нея намаляване на тарифата, както и от гледна точка на икономическото предимство, което то представлява за Alcoa, на финансирането на това намаляване с държавни ресурси и на последиците от посочената тарифа за конкуренцията и за търговския обмен в Общността.

123 От това следва, че като преценява в точка 68 от обжалваното съдебно решение последиците — от гледна точка на понятието „предимство“ — които Комисията е извела от възстановяването на разликата между начисляваната тарифа на ENEL и тарифата, чийто срок на действие е удължен с Декрет-закон от 2005 г., Общият съд не разширява обхвата на спорното решение.

124 Той не разширява обхвата на това решение и с констатацията си в точка 132 от обжалваното съдебно решение, че разглежданата мярка се състои не в прилагането от ENEL на предвидената от Декрет-закон от 1995 г. тарифа, съответстваща на пазарна тарифа, а в предоставянето на възстановяване на суми от Изравнителния фонд с публични средства, с които се компенсира разликата между начисляваната от ENEL тарифа и тарифата, предвидена в Декрет-закон от 1995 г., чието действие е удължено с Декрет-закон от 2005 г.

125 Доводите на Alcoa, съгласно които, на първо място, посочените изменения са въведени преди Декрет-закон от 2005 г. и, на второ място, че Комисията е знаела за тях и не им се е противопоставила, не могат да попречат на разглеждането

им от тази институция в рамките на новите помощи, за които е дадено определение в член 1, буква в) от Регламент № 659/1999. Всъщност Съдът вече е постановил, че понятието за помощ, съществуваща или нова, отговаря на обективно положение и то не може да зависи от поведението или от декларациите на институциите (вж. Решение Комисия/Ирландия и др., посочено по-горе, точка 72).

126 Що се отнася до релевантността на решението относно трудно възстановимите разходи, следва да се приеме за установено, че в точка 113 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно посочва, че това решение се отнася не до възстановяването в полза на заводите на Alcoa, а до режима, чрез който на ENEL са били възстановени неговите трудно възстановими разходи в резултат от либерализирането на пазара на електроенергия.

127 Освен това в точка 114 от обжалваното съдебно решение също така основателно Общият съд добавя по същество, че дори да се предположи, че в рамките на процедурата във връзка с решението относно трудно възстановимите разходи Комисията е била информирана за режима, от който са се ползвали заводите на Alcoa, последното не е можело — при липса на конкретни уверения, предоставени му от Комисията — да бъде сигурно, че удължаването на срока на действие на преференциалната тарифа не е съставлявало нова помощ.

128 От това следва, че Общият съд не допуска грешка в точки 112—114 от обжалваното съдебно решение при преценката си относно влиянието върху спорното решение на решението относно трудно възстановимите разходи, като в точка 112 от посоченото съдебно решение постановява, че доводът на Alcoa е неотносим.

129 Ето защо третата част от второто правно основание следва да се отхвърли като неоснователна.

По четвъртата част от второто правно основание, изведена от нарушение на принципите на правната сигурност и на защита на оправданите правни очаквания

— Доводи на страните

130 В рамките на четвъртата част от второто правно основание Alcoa поддържа, че като е потвърдил прилагането от Комисията на процедурата във връзка с новите помощи, Общият съд е нарушил принципите на правната сигурност и на защита на оправданите правни очаквания. С оглед на предходната констатация на Комисията, че тарифата, от която се е ползвало Alcoa, не представлявала помощ, Комисията трябвало да приложи поне процедурата относно съществуващите помощи. Alcoa посочва в това отношение много решения на Комисията и се позовава на съдебната практика, произтичаща от Решение по дело Белгия и Forum 187/Комисия, посочено по-горе.

131 Комисията възразява, че Общият съд не е нарушил общите правни принципи и че Alcoa се основава отново на неправилното предположение, че член 11, параграф 11 от Декрет-закон от 2005 г. само удължава срока на действие на мярката, разгледана в решение „Alumix“. Решенията на Комисията, на които се позовава Alcoa, били ирелевантни или защото се отнасят до липсата на възможност за възстановяване на помощта — въпрос, който не е повдигнат в рамките на настоящия спор, или тъй като те се отнасят до прилагане на схеми съгласно същите условия като определените при тяхното одобряване, което не било налице в конкретния случай.

— Съображения на Съда

132 Следва да се приеме за установено, че с четвъртата част на второто правно основание Alcoa повтаря по същество доводите, които е разгърнало в рамките на втората част на първото правно основание, като същевременно ги прилага по отношение на процедурата във връзка с новите помощи.

133 Следва да се посочи, от една страна, че в точки 102 и 103 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно цитира релевантната съдебна практика, напомнена в точка 71 от настоящото съдебно решение.

134 От друга страна, с оглед на посочените в точки 71—75 от настоящото съдебно решение доводи констатациите на Комисията в решение „Alumix“ не биха могли да накарат Alcoa основателно да приеме, че изводите на това решение биха се отнасяли и за тарифата, разгледана в спорното решение.

135 Поради това Общият съд правилно приема в точка 108 от обжалваното съдебно решение, че решение „Alumix“ не е могло да създаде у Alcoa оправдани правни очаквания относно постоянния характер във времето на съдържащите се в това решение заключения. В точка 109 от същото съдебно решение Общият съд стига до правилния извод, че Комисията не е нарушила принципа на защита на оправданите правни очаквания, приемайки спорното решение, което се основава на процедурата относно новите помощи.

136 Що се отнася до твърдението за нарушение на принципа на правната сигурност, то трябва да бъде отхвърлено по същата причина като посочената в точка 76 от настоящото съдебно решение.

137 С оглед на изложените съображения четвъртата част на второто правно основание следва да се отхвърли, както и второто правно основание като цяло.

138 Предвид това, че не е уважено нито едно от правните основания, жалбата следва да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

139 Съгласно член 122, първа алинея от Процедурния правилник, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на Alcoa и последното е загубило делото, то трябва да бъде осъдено да заплати съдебните разноски, направени в производството пред настоящата инстанция.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Alcoa Trasformazioni Srl да заплати съдебните разноски.

Подписи